

După o îndelungă absență

(Grigore Constantinescu – 28 mai 2006)

Anul francofoniei ne prilejuiește suprinzătoare reîntâlniri, în care se încadrează, firește și muzica. Sub genericul programului „Tandem”, printre spectacole și expoziții, s-a înscris și recitalul de pian la patru mâini susținut la Ateneul Român de Teodor Paraschivescu și Laurent Cabasso.

Într-o luminoasă zi de duminică, din finalul lunii mai, revenirea pe scenă a lui Teodor Paraschivescu, laureat acum patruzeci și cinci de ani cu premiul Concursului Internațional „George Enescu”, a suscitat, printre colegii de generație care mai există, unii purtători de veche prietenie, un interes deosebit. Unele informații, nu prea amănunțite, precizau cariera sa de interpret și, mai apoi, de profesor la Conservatorie National din Paris. Revederea a fost o întâmplare deosebită, chiar după atâtea decenii de absență pe podiumul de concert bucureștean. Partenerul său, Laurent Cabasso, pare să îi urmeze modelul, în concertistică și didactică. O reîntâlnire de sentiment, familiară ca și ambianța artistică a recitalului, a confruntat amintirile cu prezentul. Există un anume risc în astfel de împrejurări, așa că să nu insistăm prea mult asupra impresiilor concrete, lăsate de Sonata mozartiană KV 521, o muzică minunată, dar cântată de cei doi cu un tușeu sportiv mai puțin obișnuit nouă. În schimb, nostalgica Fantezie op.103 de Schubert s-a pătruns de aura romantică a amintirilor, așa cum numai muzica o poate face. Tot pe acest tărâm se află și suita *Ma mère l'Oye* de Ravel, prudent parcursă de cei doi parteneri veniți din țara francofoniei. În dorința efectului de succes, Șase dansuri ungare de Brahms au rămas însă doar la plăcerea unei lecturi pasagere, completate cu câteva pagini schubertiene în supliment.

Este oare bine să ne revedem după o atât de lungă absență? Paradoxal, imaginile ideale nu se suprapun, și despărțirea nu se mai vindecă. Destinele noastre – mai ales cele artistice – sunt diferite și asta se simte în momentele unei posibile și, din păcate, prea palide revederi, care nu compensează așteptarea. Doar că, Teodor Paraschivescu privea sala Ateneului cu un evident licăr de emoție intraductibilă, în timp ce mai tânărul său partener se simțea, probabil, doar într-o călătorie de turneu. Așa a fost și dialogul lor în fața claviaturii...